

Μηνιάτην (α), τὸν Δαμοδὸν (β), (Κεφαλῆνας) τὸν Εὐχέμιον, τὸν Θεοτόκην (ἐκ Κερκύρας) καὶ τὴσους ἄλλους, ἔχῃττοσ ὕψωσαν καὶ τελευτήτων τὴν τιμὴν τοῦ Ἑλληνικῆ δόνοματος, διὰ τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια. Συσρατιῶται κατὰ διαφορὸς Μάχας, εἶδομεν εἰς αὐτοὺς τὸν μεράθυμον ἄνδρα, τὸν ἀρίστῃμον στρατιώτην καὶ τὸν μισοτύραννον πατριώτην· εἶδομεν εἰς αὐτοὺς τὸν χαρακτῆρα τῆς πίστεως καὶ τῆς σταθερότητος, καὶ τὴν ἐπαινετὴν ὑπεροφίαν εἰς τὰς καταρχήσας καὶ τὰς ἄλλας ἀτίμους ἰδιωφελείας.

Ὁ Συγγραφεὺς ἀποδίδει δικαιοσύνην εἰς τὸν Π. Μαυρομάχῃν, ὡς προκαλέσαντα πρῶτον τὸν σχηματισμὸν μᾶς κεντρικῆς Διοικήσεως, ἔργον, τὸ ὅποτον ἐθεώρησαν ὡς πρωτίστης ἀνάγκης ἴδιον, ἅμα φθάσαντες εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ Ὑψηλάντης καὶ ὁ Μαυροκορδάτος (γ). Ὁ Πόλεμος εἶχεν ἤδη τὴν μεγαλήτεραν ἀνάγκην τοῦ ὕλικῆ, καὶ μόνῃ ἢ συγκέντρωσις τῶν θελήσεων ἐδύνατο νὰ φέρῃ

α) Τοῦ ὁποίου οἱ Λόγοι δεικνύουσι τὴν μεγαλοφύιαν καὶ τὸν ὑπὲρ Πατρίδος Ζῆλόν του. Ἐξάριτος ὄλων εἶναι ὁ Περὶ Ἀγάπης, τὸν ὅποιον ἐξεφώνησεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἀποβλέπων μὲ τρόπον ἔντεχρον, νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ἔρωτα τῆς Πατρίδος κατὰ τοῦ τυραννίας, ὡς ἔπραξεν ἰσχυρῶς ὁ ῥήτωρ καὶ πατριώτης Οἰκονόμος εἰς τοὺς Κυδωνεῖς διὰ τοῦ Β' Κυδωνιακοῦ Λόγου του, καὶ εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς. (Ἴδε Δοκίμ. περὶ τῆς Φιλικ. Ἐταιρ. σελ. 311) ὡς ἔπραξε καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Κόμης Γ. Καποδίστριας συντάξας τὸ ὑπὸ Ε. Φ. Δοκίμιον περὶ Πατριωτισμοῦ ἐπὶ τῆς τότε συστάσεως τῆς Ἰονίου Πολιτείας.

β) Ζῆτε Δοκίμ. περὶ τῆς Φιλικ. Ἐταιρ. σελ. 61.

γ) Διὰ νὰ μὴ δειχθῇ αὐτεπαίνετος, ὁ Γερμανὸς, δὲν ἀνέφερεν, ὅτι πρῶτος, ὡς θέλομεν εἰπεῖ, συνέλαβε τὴν ἰδίαν περὶ τῆς συστάσεως τῶν Κεντρικῶν Διοικήσεων εἰς τὴν Στερεάν καὶ τῆς Ἐθνικῆς Διοικήσεως.

